

утоляю (голодь): Проси за едно комаче хлѣбъ да си насити гладѣтъ. *Л. Д. 1875, 131. Насѣтъ са Насѣщамъ са* насыщусь, насыщаюсь: Очи са никога не насичать. *Кн. 105.* Янкула му съ сърце не насити, 'Сж-та стока що му ѣ оста'н. *М. 182.* Стоянтъ, моя първа любовь! Що скоро на мен' съ насити; Отъ бога да найде майка ти, Що ми даде люта отвора. *ib. 255.* Да я' загинишъ още млада Още млада и зелена, На младосъ не наситена. *ib. 256. Насѣщане, Насѣтване с. с.* насыщеніе, удовлетвореніе: Не ся наситвахъ отъ неговн сладкы думи на копто нѣмахъ наситване да ги слушамъ. *Х. I, 183.* Когато са наиграле сички до насичане (*досыта*), то испиле още по една. *К. II, 104.*

Наскоро нар. 1) скоро, быстро: Испрьво лава-та тече брьзо, нъ наскоро изстыне. *Л. Д. 1873 р. 68.* На вторы нѣтъ наскоро орѣтъ по дълбоко, а на трѣты вѣкы, колко може да задълбае рало. *Пк. 51.* Наскоро го (дѣте-то) облѣчи въ топличѣхъ ризницѣ. *Л. Д. 1869 р. 97.* 2) недавно: Къща, кождо той наскоро баше купилъ. *П. 21.* И ми донесоха една кожа отъ овентъ удрана на скоро. *Х. I, 168.*

Наскорощенъ пр. недавній, новѣйшій. *Бог.*

Наскочѣ Наскочнѣ м. св. Наскачамъ м. дл. 1) наскочу, наскакиваю, наѣду, наѣзжаю; *переносно* нападу, нападаю: На него токоречи наскочна кочия на нѣкой си полски панъ (*на него почти напхала колымага какого-то польскаго пана*). *Тб. 16.* Зидарити, кога копнали кладенець, наскочнѣли на херкуланскый театръ. *Л. Д. 1874, 120.* Пайнапоконъ той наскочнѣлъ на една честитѣхъ мысль. *ib. 1873, 208.* 2) **на конѣтъ**, повскакатъ на коней (*о мношгѣ*). 3) — **отъ конѣтъ**, поспрыгать (*съ коней*): Момцитѣхъ наскачытъ отъ конѣтъ и зетьтъ тѣй сажо. *Ч. 84. 4) — въ нѣщо, попрыгать (*о мношгѣ*): Жабитѣ той часъ наскачали пакъ въ вира. *Сб. 87. Наскачамъ са* напрыгаюсь: Дорде са мадра намждрна, а луда са наскачала. *Кн. 36.**

Наскрѣбенъ Наскрѣбѣнъ пр. печальный: Нѣ на сажый май часъ радостливо тва извѣстіе става наскрѣбно. *Р. А. 15. Наскрѣбно Наскрѣбѣно нар.* печально: И ся попыта наскрѣбно самъ си: „Какво ще ми дойде до главата?“ *ib. 58.*

Наскрѣбленіе с. с. оскорбленіе: Коломбъ не могъ да забрави горчиво-то наскрѣбленіе. *Л. Д. 1873 р. 129.*

Наскрѣбѣ м. св. Наскрѣбѣвамъ м. дл. огорчу, огорчаю; опечалю, опечаливаю; оскорблю, оскорбляю: Пжлва-та луна ясно грѣй! Всички-тѣ хора весели, Мене не развеселява, Но само ме наскрѣбѣва. *Л. Д. 1875 р. 122.* Не наскрѣбѣвай съ твою-то непослушаніе бащинѣтъ си душѣ. *Р. 59.* Ахъ безуменъ азъ дѣто дерзнахъ да вы наскрѣбѣ до толкови. *Р. А. 9. Наскрѣбѣ са Наскрѣбѣвамъ са* опечалюсь,